

SAMETOVÉ ŠŇŮRY, PEČENÉ KUŘE A ZÁMOŽNÝ DRŽGREŠLE

Když člověk před půlnocí 5. srpna 2007 stál ve VIP sekci torontského Ultra Supper Clubu, oddělené sametovými šňůrami, skoro měl pocit, že se vrátil v čase do roku 1977, do dob, kdy New York Cosmos v čele s Pelem a Giorgiem Chinagliou flámovali s Andym Warholem, Biankou Jaggerovou a zbytkem party v klubu Studio 54 na Manhattanu. Pro hráče Galaxy představoval večer strávený v Supper Clubu - nejmódnějším nočním podnikem v centru Toronta - první okamžik, kdy si připadali jako ve skutečném superklubu. Toho dne v rámci úvodní série venkovních zápasů už s Beckhamem v týmu Galaxy (nyní s bilancí 3-5-5) remizovali s Torontem FC 0:0 - a tento nudný zápas jim nyní vynahrazovaly zástupy mladých krasavic zaplňující parket pod širým nebem i čekající v dlouhatánských frontách před klubem a skýtající fotbalistům pohled na ladně odhalené křivky, to vše v naději, že je některý z nich kývnutím ukazováčku pozve za jeho sametové šňůry.

Joe Cannon si usrkl ze skleničky a prohlížel si scénu před sebou. Na tohle čekal dvojnásobný nejlepší brankář ligy celých devět let: na to, až se MLS bude atmosférou podobat spektaklu v NFL nebo NBA, až ho budou nádherné ženy v přiléhavých šatech s flitry svádět pohledem jen kvůli tomu, v jakém hraje mužstvu. Cannon tušil, že k tomu s Beckhamovým příchodem dojde. Přesně tohle totiž předvídal v červnu na oslavě narozenin Cobiho Jonese, když se ho přítelkyně jednoho z fotbalistů zeptala, jestli s někým chodí.

„Ne,“ odušil tehdy. „Tak nějak čekám, až se tady objeví David.“

„A proč jako?“ podivil se Alan Gordon.

„Prostě kvůli všem těm holkám.“

Gordonovi to nešlo do hlavy. „Hele, Joe, a co se podle tebe změní?“ zeptal se. „Ale vážně. Vždyť jsi pořád stejný. Jako by tě nějaká holka měla chtít jenom proto, že v mančaftu bude hrát David Beckham. Co jako uděláš? Vy-táhneš z kapsy miniaturního Beckhama a řekneš: ‚Koukej! Tady mě máš!‘
Neblázní, chlape.“

Nyní mohlo Cannona těšit, že alespoň pro jeden večer na jeho slova došlo. Kdo ví, zda tomu tak bude ještě někdy příště? Šlo totiž o klubovou akci

a Beckham měl povinnost se jí zúčastnit. V danou chvíli se však Cannonovi honila hlavou jediná myšlenka: *Každý chce do naší prominentní sekce, protože jsme Los Angeles Galaxy.* Byl to pocit přímo opojný, a to jen zčásti díky lahvím tequily a vodky, které zdarma kolovaly kolem stolu jako flašky s vodou na tréninku. Dovnitř se totiž toužily dostat nejen ženy, které kvůli tomu lhalo vyhazovačům a kradly propustky pro VIP. Na fotbalisty Galaxy naléhali i muži. *Znám se s Antem! Známe se s Joem! Můžete mě tam dostat?*

Cannon si však zároveň velice dobře uvědomoval, že nic z toho by nezažil - sekci pro prominenty, pití zdarma, ženy —, nebýt jednoho člověka, globální ikony, který se u stolu v koutě za sametovou šňůrou tiše bavil s několika spoluhráči. Každou chvíli za ním Shane, Beckhamův svalnatý bodyguard a údajně někdejší účastník bojové soutěže Ultimate Fighter, pustil fanouška žadonícího o podpis nebo o fotografii. Zatímco v klubu duněla hudba a VIP sekce se i v jednu hodinu po půlnoci stále plnila, záložník Galaxy Peter Vagenas v duchu přemítal, jak je to všechno zvláštní. Jak se Beckham vyrovnává s vědomím, že kdyby vstal a přešel na druhou stranu klubu, přemístili by se za ním i všichni ostatní? Jak by se s tím vyrovnávali ostatní hráči? Kupříkladu Gavin Ginton se snažil vše vnímat v kontextu („Přece víme, *proč* to tady takhle vypadá, chápeš, jak to myslím?“), ovšem v danou chvíli byl tento útočník s dready příliš zaměstnaný tím, že balil jakési modelky, než aby se staral, co se komu honí hlavou.

Jestliže být Beckhamovým spoluhráčem přinášelo podobné pozitivky, pak člověk mávl rukou i nad skutečností, že hraje roli pouhého doprovodu. A série venkovních utkání přinášela i spoustu dalších výhod. Všichni hráči dostali na oficiální akce nové obleky Hugo Boss, a to díky smlouvě, kterou klub na zbytek sezóny s touto oděvní značkou uzavřel. Namísto pobytu v obvyklém hotelu předepsaném vedením MLS (tedy v průměrném) využili Galaxy jednu ze dvou výjimek povolených na sezónu a ubytovali se v centru v luxusním zařízení s názvem Le Meridien King Edward. A navíc za hotel díky dohodě dosažené mezi Lalasem, Yallopem a torontským pořadatelem nemuseli platit. Součástí ujednání bylo i to, že si hráči mohou v obchodě s oblečením firmy Roots vybrat zdarma šaty a že v Ultra Supper Clubu mohou zdarma jíst i pít. Svými oděvy na oplátku propagoval spojení s Davidem Beckhamem i zčistajasna velice atraktivní klub L.A. Galaxy, což mělo posléze za následek tlačení v tanečním klubu. „Těžili jsme z Davidovy popularity,“ vzpomínal Lalas. „Ať jsme přišli kamkoli, všude jsme měli otevřené dveře.“

Beckhamovi manažeři však nebyli právě nadšeni, že se jeho jméno využívá k získání bezplatných pobytů v hotelu či nákupů, proto se postarali, aby se už podobné „dohody s místními pořadateli“ neopakovaly. Ani Lalase netěšilo,

čeho se v Torontu od hráčů Galaxy nadál, zvláště pak bezbrankové plichty se slabým klubem, jenž toho roku jako první kanadské mužstvo rozšířil řady americké MLS. „Hoši, musíte pochopit jedno,“ oznámil Lalas týmu jednoho dne při večeři. „Nic z tohohle není zadarmo. A hlavně si nemyslete, že bychom to všechno měli, kdybychom neměli v mančaftu jeho,“ ukázal na Beckhama. „Za všechno vděčíme jemu. Díky, Davide, je to úžasné. Jenže David aspoň chápe, že tohle není zadarmo a že se za to platí na hřišti.“

Beckham hráčům Galaxy otevřel úplně nový svět. Poprvé v historii neletělo mužstvo na desetidenní třízápasovou sérii na hřištích soupeřů v Torontu, Washingtonu D.C. a Bostonu běžným linkovým letadlem, nýbrž vlastním speciálem. MLS charterové lety už od počátků zakazovala s odůvodněním, že skýtají konkurenční výhodu, ačkoli hráči namítali, že je tento zákaz důsledkem škudlivosti majitelů ligy, kteří se nechtějí nechat strhnout k nadměrnému utrácení. („Copak *nechcete* mít konkurenční výhodu ve všem, co děláte?“ podívoval se Donovan.) S Beckhamovým příchodem se MLS nechala maličko obměkčit a přece jen týmům dovolila omezený počet charterových letů. Veškeré výdaje šly na účet AEG. Z Los Angeles do Toronta tak většina hráčů vůbec poprvé letěla jinou než běžnou linkou. Když ještě před odletem přišla letuška a nabídla Alanu Gordonovi koktejl, rozhlédl se fotbalista po prvotřídních kožených sedačkách, které se daly zcela sklopit do vodorovné polohy, a zadíval se na plný bar před sebou.

„Teda něco vám povím, slečno,“ nasadil Gordon okouzlující úsměv. „Tady je to hezčí než u mě doma.“

Letuška se zasmála.

„Ne,“ dodal. „Myslím to vážně.“

Když si člověk prohlédl platovou tabulku v klubu, došlo mu, že Gordon možná opravdu nežertoval. Platový strop ligy ve výši 2,1 miliónu dolarů na mužstvo znamenal, že pokud klub získal hráče se mzdovou výjimkou jako Beckham, byl rozdíl mezi nejlépe a nejhůře placenými hráči propastný:

LOS ANGELES GALAXY V SEZÓNĚ 2007

Post	Jméno	Stát	Plat (v dolarech)
Záložník	David Beckham	Anglie	6 500 000
Útočník	Landon Donovan	USA	900 000
Brankář	Joe Cannon	USA	192 000
Obránce	Chris Klein	USA	187 250

SAMETOVÉ ŠŇŮRY, PEČENÉ KUŘE A ZÁMOŽNÝ DRŽGREŠLE

! Obránce	Abel Xavier	Portugalsko	156 000
Útočník	Edson Buddie	USA	150 000
Obránce	Chris Albright	USA	* 142 500
. Útočník	Carlos Pavon	Honduras	141 500
Záložník	Peter Vanegas	USA	131 875
Obránce	Ante Jazic	Kanada	114 250
Záložník	Quavas Kirk	USA	111 500
Záložník	Cobi Jones	USA	95 000
Záložník	Kelly Cray	USA	85 000
Útočník	Israel Sesay	USA	57 083
Záložník	Kyle Martino	USA	55 297
Útočník	Gavin Clinton	USA	50 000
Brankář	Steve Cronin	USA	42 229
Záložník	Kevin Harmse	Kanada	40 800
Útočník	Alan Gordon	USA	30 870
Obránce	Troy Roberts	USA	30 000
Obránce	Ty Harden	USA	30 000
Záložník	Josh Tudela	USA	17 700
Obránce	Mike Randolph	USA	17 700
Obránce	Kyle Veris	USA	17 700
Záložník	Mike Caso	USA	12 900
Brankář	Lance Friesz	USA	12 900

*** Vyřazen na celou sezonu kvůli zranění**

Novým fanouškům Galaxy, kteří tým sledovali výhradně kvůli Beckhamovi, možná ostatní hráči (s výjimkou Donovana) připadali jako parta bezejmenných budižkničemů. Jenže fotbal je daleko týmovější sport než třeba basketbal, ve kterém může celému zápasu dominovat jediný hráč. A právě Beckham nebyl žádný brazilský míčový kouzelník, proto potřeboval, aby k vítězství svou troškou do mlýna přispěli i jeho spoluhráči z mužstva. Provozovat sport z lásky ke hře samotné je ztělesněním jakési elementární ryzosti charakteru, a právě to byl nejspíš případ některých fotbalistů Galaxy, povětšinou absolventů univerzit, kteří si mohli mnohem víc vydělávat jako mladí manažeři, pojišťovací nebo operátoři zadávající data do počítače. Fanoušci

Galaxy to možná ani netušili nebo jim to bylo jedno, ale hráči, které sledovali (a někdy i vypískali) se nezřídka podobali spíše jim než sportovcům v nejvyšších sférách amerických profisportů.

A tak Beckham krok za krokem poznával nové spoluhráče, kteří se občas mohli pochlubit příběhem, jaký by si fotbalisté v Beckhamových bývalých týmech sotva dovedli představit:

ALAN GORDON

Post: útočník. Věk: 25. Místo narození: Long Beach, Kalifornie.

Vzdělání: Oregonská státní univerzita. Profesionálním fotbalistou: 4 roky. Plat: 30 870 dolarů.

Když Gordonova přítelkyně Sandi Eppersonová v polovině roku 2007 poprvé vstoupila do třípokojového bytu v Redondo Beach, kde fotbalista bydlel ještě se spoluhráči Gavinem Gintonem a Kýlem Verisem, zhrozila se. Jako by se v duchu vrátila do minulosti: Kristepane, tady to vypadá jak ve společné ložnici na koleji. Hosty v Gordonově pokoji vítal plakát Boba Marleyho v životní velikosti, zašlé zdi společných prostorů byly naopak holé jako ve vězeňské cele. Ve vzduchu visel pach propoceného oblečení a přetékajících odpadků z kuchyně, koberec byl příšerně špinavý — trojice spolubydlících totiž neměla ani vysavač. Jako přátele měl Gordon Gintona i Verise rád, ale zároveň se dle jeho slov jednalo o „ty největší špindíry a bordeláře na světě“. Sami si nikdy nevařili a na kuchyňské lince se vršily papírové krabice od několik dní starých a nedojedených donesených jídel.

S Eppersonovou, atraktivní plavovlasou zdravotní sestrou o pět let starší než on, začal Gordon chodit v dubnu 2007. Seznámil je společný přítel, avšak Gordon musel být vytrvalý. Než se uvolila vyjít si s ním na rande, musel jí v průběhu jednoho týdne volat den co den. „Na to, že je člověk ligový fotbalista, totiž holky moc neletí,“ žertoval Gordon. Stejně jako většina Američanů ani Eppersonová kopanou nesledovala a netušila, co je Gordon zač. Na rande si však padli do oka - Gordon si dovede druhé získat -, a ani šok z první návštěvy v jeho bytě ji neodradil. „Když jsem uviděla ten jejich kutloch a jeho dva spolubydlící, nemusí to člověku kdovíjak pálit, aby pochopil, že asi milióny dolarů nevydělává,“ vzpomínala. „Ale to nebylo podstatné. Alespoň mně na tom nezáleželo.“

Gordon se skrovným platem vycházel jen taktak. Více než tři čtvrtiny jeho příjmu putovaly na zaplacení výdajů, kupříkladu na nájemném se každý měsíc podílel 845 dolary. Životní náklady v L.A. patří k nejvyšším v celé zemi stejně jako ceny benzínu, vezmeme-li v úvahu, kolik kilometrů denně najezdil.

Téměř čtyři roky měl u Galaxy naprosto totožný roční příjem: 30 870 dolarů po dobu trvání čtyřleté smlouvy, podle níž měla MLS ze své moci právo jej po kterékoli sezóně propustit. (Plně garantované kontrakty byly v MLS velkou vzácností, proto mohl takový osud obrátit hráči svět vzhůru nohama, když se třeba nový trenér rozhodl, že se jej před koncem přestupového období v půli sezóny zbaví.) Gordon neměl ve smlouvě s MLS zakotveny žádné prémie, příplatky ani postupný nárůst platu. Neměl penzijní spoření a neušetřil ani šesták. „Není to příjemné,“ posteskl si. „Peníze mi na celý měsíc nevystačí. Bude osmého, člověk už je skoro bez prostředků a musí to nějak přečkat do patnáctého, kdy je další výplata.“

Gordon rovněž zvažoval, že by dal výpověď svému agentovi. Čím více hovořil s ostatními hráči, tím zřetelněji si uvědomoval, že měl mít ve smlouvě zakotveny alespoň nějaké motivační bonusy. Do ligy navíc přicházeli mladší hráči s mnohem skrovnějším životopisem, než byl ten jeho - v A-lize, svého času druhé nejvyšší americké soutěži, získal Gordon ocenění Nováček roku -, přesto vydělávali víc. A jak se Gordon vyjádřil, jeho agent Patrick McCabe mu volal „asi tak čtyřikrát za tři roky“. Proto na něj Sandi, s níž se pozvolna sbližoval, začala naléhat, aby si našel nového agenta, který by mu dokázal vyjednat nejlepší možnou smlouvu, pokud by pro něj byl rok 2007, poslední z jeho čtyřletého kontraktu, úspěšný.

Tlaky, které na Gordona doléhaly, mu někdy připadaly nesnesitelné. Většina profesionálních sportovců se musela starat pouze o vlastní výkony na hřišti - což bylo samo o sobě dost náročné -, jenže on si podobně jako řada dalších hráčů v MLS musel kvůli přivýdělků sehnat ještě druhé zaměstnání. Poslední tři roky trénoval v North Huntington Beach jižně od Los Angeles juniorské dívčí družstvo. Vždy v pondělí a ve středu se po tréninku s Galaxy hodinu proplétal hustou dopravou, vedl devadesátiminutový trénink a poté celý vyčerpaný strávil další půlhodinu cestou domů. Navíc v sobotu či v neděli vedl družstvo v mistrovských zápasech, pokud tedy právě s Galaxy nastoupil na hřiště soupeřů; v takovém případě tým přebírala sestra jedné z hráček a Gordon jí diktoval sestavu do telefonu.

Pokud šlo o jeho působení v dresu Galaxy, musel Gordon téměř den co den snášet trýznivou bolest. Na trávník se totiž vrátil teprve nedávno po operaci zlomené nártní kosti na levé noze — utkání proti Chelsea bylo jeho prvním v sezóně -, ovšem nyní jej ještě začalo trápit zvětšení meziprstního nervu na téže noze, tzv. Mortonův neurom. Většina fotbalistů by s tak bolestivým neduhem nehrála, Gordon však věděl, že v tomto roce hraje o novou smlouvu, a tak si (navzdory radám některých přátel) před každým zápasem nechával píchat kortizonové injekce, aby danou část nohy znecitlivěl. „Když si člověk

nohu nechá tolikrát opíchat, neobejde se to samozřejmě bez určitého rizika," přiznal Gordon. Při každodenním tréninku se však bez injekcí obešel, snažil se pronikavou bolest vystřelující mu z chodidla do celé nohy překousnout.

Kupodivu se Gordon i tak v následujících střetnutích proměnil v hotový gólostroj — překrásnou brankou se podílel na vítězství 2:1 nad mexickým mistrem Pachucou, jež Galaxy nakonec pomohlo k překvapivému postupu až do finále Superligy, dvě další zaznamenal týden nato při divoké přestřelce v poměru 6:5 na hřišti týmu FC Dallas. „Alan by v téhle lize mohl být opravdu dobrým hráčem," prohlásil Lalas, „ale musí kvalitní výkony podávat pravdivě a musí mu sloužit zdraví." Na Beckhama, jenž kvůli zranění přihlížel jen z lavičky, udělalo dojem, jaké má Gordon srdce - tentýž hráč, který měl odvahu se jej první den v šatně Galaxy zeptat na jméno. Přestože Beckham pobíral dvěstědesetkrát vyšší plat než Gordon, oba fotbalisté se postupem času spřátelili a každý den spolu v kabině vtipkovali. Když se Beckham uvolil navštívit jednu z Gordonových juniorek, která právě kvůli rakovině kůže podstupovala chemoterapii, napadlo Gordona, že by s ní mohl Beckham na chvíli zapózoovat pro snímek a věnovat jí autogram. Avšak Beckham šestnáctileté Allison Whalenové věnoval mnohem víc: podepsaný dres, ve kterém nastoupil. „Měla z toho druhé Vánoce," vzpomínal Gordon.

A klapalo mu to i se Sandi, která trojici spolubydlících v Gordonově bytě koupila vysavač a dokonce se tam osobně podílela na úklidu. Stále to tam vypadalo jako v ložnici na koleji, teď ale jako v upravenější ložnici. Gordon až žasl, co všechno je Sandi ochotná snášet: basové dunění Verisovy hi-fi soupravy občas otřásalo zdmi až do půl čtvrté do rána, přestože Sandi musela vstávat už v pět, aby stihla výuku na zdravotnické škole. Ač měl Gordon Verise i Glintona moc rád, toužil se přestěhovat. Jenom netušil, kde na to vzít.

CHRIS KLEIN

Post: záložník/obránce. **Věk:** 31. **Místo narození:** St. Louis, Missouri.

Vzdělání: univerzita v Indiáne. **Profesionálním fotbalistou:** 10 let.

Plat: 187 250 dolarů.

Když se David Beckham v lednu 2007 upsal MLS, hrál ještě Chris Klein za Real Salt Lake, klub z Utahu, poněkud komicky pojmenovaný po Reálu Madrid a dalších takzvaných „královských" klubech ze Španělska. Přestože tedy působil jinde, považoval Klein Beckhamův přestup za předěl v dějinách MLS. Klein, jeden z nejlepších pravých záložníků v lize, byl Beckhamovým

fanouškem. Přečetl si knihu *Bílí andělé*, kroniku Johna Carlina o Beckhamově první sezóně v Realu Madrid, a synku Carsonovi, tou dobou pětiletému, koupil při návštěvě Madridu Beckhamův dres. Klein měl za to, že Beckham dokáže oslovit milióny běžných amerických sportovních příznivců tak jako žádný jiný fotbalista na světě. „Tohle je příležitost náš sport konečně všem předvést, po čemž toužíme už deset let,“ prohlásil Klein. „Pokud se lidi přijdou podívat na jednoho hráče a nakonec je nadchne pět dalších nebo zážitek z návštěvy zápasu MLS, může nám to jedině pomoci posunout se dál.“ Doufal, že za dvacet let se bude na experiment Beckham nahlížet jako na počátek rozmachu oblíbenosti MLS ve Spojených státech.

Když byl Klein, který se oženil se svou láskou ze střední školy Angelou, s níž měl mladšího syna a dceru, tři týdny před Beckhamovým příchodem vyměněn do Galaxy, žádal coby zbožný křesťan o radu Boha: *Kam vedeš mé kroky?* A usoudil, že odpověď je prostá. Jeho posláním bylo přestoupit do mužstva přitahujícího pozornost celého světa, být dobrým spoluhráčem a třeba i posloužit užitečnými radami mladším fotbalistům. Z hlediska Alexiho Lalase představovala výměna dvou mladých nadějí za Kleina riskantní počín. Lalas se však domníval, že Klein může mužstvu nabídnout důležité vůdcovské schopnosti, zkušenosti a rovněž útočnou sílu coby pravý záložník nebo pravý obránce.

Klein sice vydělával víc než Gordon, přesto si jako téměř každý fotbalista v MLS uvědomoval, že si po skončení kariéry bude muset najít normální zaměstnání. A tak i díky ekonomickému vzdělání z univerzity v Indianě představil jisté firmě z Minneapolisu svůj podnikatelský záměr. Hodlal působit jako finanční poradce fotbalistů a nabízet jim vše - počínaje řešením majetkových otázek a konče investičními strategiemi. V únoru 2007 získal Klein patřičnou kvalifikaci a třikrát až čtyřikrát týdně hovořil se svým učitelem v Minneapolisu. „Netoužím stát se trenérem nebo generálním manažerem,“ vysvětloval Klein, „ale chci stále působit u fotbalu, usadit se i s rodinou a začít budovat firmu.“ Dokonce se mu už začínali hlásit první klienti.

Vzato kolem a kolem měl Klein s Beckhamem víc společného než kterýkoli jiný hráč Galaxy. Nacházeli se v podobné fázi života, oba byli otcové rodin s více dětmi a oba si získali reputaci coby neúnavní praví záložníci. Pokud byl Beckham jakýmsi králem epických zmrtvýchvstání v kariéře, pak byl Klein jeho americkým protějškem, neboť hned dvakrát získal v MLS ocenění pro hráče, jenž předvedl nejlepší návrat roku, když se pokaždé zotavil z těžkého zranění kolene. Přátelského a dobráckého Kleina nevyvedlo z míry ani to, když se jeho malý syn rozhodl na zápasy místo dresu s tátovou jmenovkou nosit tričko Galaxy s Beckhamovým číslem dvacet tři. Ten dres hrál

totiž důležitou roli v Kleinově oblíbené historce o Beckhamovi. Jednou večer před zápasem na stadiónu H D C Klein synka Beckhamovi představil. Když Beckham, který právě ležel na stole v péči masérů, malému Carsonovi položil pár otázek, rozzářila se chlapci očka, načež se s otcem vrátil do šatny. Za deset minut však Carson tatínka poprosil, jestli by mu Beckham nemohl podepsat dres. A Beckham mu jej v masérně nejen podepsal, ale dokonce přidal i věnování: *Carsonovi*.

„Pamatoval si, jak se jmenuje," líčil Klein. „Kolem Davida se točí spousta lidí, každý něco chce, navíc je zraněný a pod velkým tlakem. Ale pak se seznámí s mým synem, uplyne deset minut a on se na jeho jméno ani nemusí ptát znova. Od té doby si ho k sobě vždycky zavolá a baví se s ním. A tohle jsou věci, které u druhého nevidíte a nepoznáte, pokud se s ním neznáte osobně."

ABEL XAVIER

Post: obránce. Věk: 34. Místo narození: Nampula, Mozambik.
Vzdělání: vyšší žádné. Profesionálním fotbalistou: 17 let. Plat: 156 000 dolarů.

PETER VANEGAS

Post: záložník. Věk: 29. Místo narození: Pasadena, Kalifornie.
Vzdělání: Kalifornská univerzita. Profesionálním fotbalistou: 8 let.
Plat: 131 875 dolarů.

Den poté, co se v šatně Galaxy objevily pozvánky na večírek Toma Cruise, ležely na sedačkách hráčů jejich téměř totožné rudé kopie. Byly psány tímž zlatým písmem, avšak jejich obsah byl - maličko odlišný. Večírek se měl pořádat na počest Abela Xaviera, nedávno přestoupivšího obránce, jenž svým nezaměnitelným zevnějškem - odbarvenými vlasy a kozí bradkou - připomínal psychedelickou fotbalovou verzi boha Neptuna. Tato akce, jak stála na pozvánce, se měla konat na „hradě zasvěceném čárům a kouzlům". Mezi podávanými pokrmy prý nebudou chybět „živá kuřata, která Abel miluje". A hosté měli přijít ustrojeni tak, jak chodíval na večírky i Xavier - od hlavy až po paty v bílém.

Tento povedený žertík měl na svědomí věčný šprýmař Peter Vanegas, ostřílený záložník, jenž si svým jedinečným smyslem pro humor Beckhama (který měl skříňku hned vedle něj) i Xaviera (spolubydlícího na výjezdech) hned získal. „Byl to bezva fór," prohlásil obránce Chris Albright. „David byl

totiž kvůli těm pozvánkám [na Cruisův večírek] v kabině trochu nesvůj a nevěděl, jak zareagujeme. No a když mu druhý den Pete ukázal, co vymyslel pro Abela, tak David jenom nevěřícně zakroutil hlavou a řekl: Ježkovy zraky.' David byl nový, takže se díky tomu i maličko prolomily ledy - a navíc to byl vůči němu svým způsobem drobný rýpanec, ale dobře míněný."

Pokud šlo o Abela Xaviera, byl to po Beckhamovi světově nejznámější hráč Galaxy. Tento ještě nedávný portugalský reprezentant před přestupem do Galaxy působil hned v sedmi ligových soutěžích — ve Španělsku, Anglii, Itálii, Nizozemí, Portugalsku, Turecku a Německu. „Nepřicházím kvůli penězům, jak si asi dovedete představit," řekl Xavier. „Někdy člověk prostě musí zkusit něco neznámého. Protože pokud to neudělá, tak z pohodlní a to nemám rád. A proto když se přede mnou objevila velká výzva, tak jsem se jí ani trochu nebránil." V Xavierově kariéře se vyskytovalo mnoho barvitých kapitol, a nikoli pouze v doslovném slova smyslu. V semifinále Eura 2000 zahrál v posledních vteřinách prodloužení zápasu rukou a díky následné penaltě zvítězila Francie 2:1. Pět let poté dostal v Anglii roční distanc za to, že mu v krvi našli anaboličský steroid dianabol.

Xavier měl však spoustu zkušeností a spoluhráči z Galaxy prohlašovali, že navzdory výstřednímu zevnějšku má v sobě zakořeněný evropský profesionalismus. (Když něco neodpovídalo jeho měřítkům, ať už na hřišti nebo mimo něj, pokaždé říkal: „To není správné!") Otázkou bylo, kolik toho Xavier ještě naběhá. Jistý činovník MLS se nechal slyšet, že jeho klub o Xaviera ztratil zájem, když se poptal v Evropě a dozvěděl se, že už to žádný velký běžec není. Lalas to s ním však riskl a dokonce s ním podepsal (v MLS vzácnou) plně garantovanou dvouletou smlouvu. Xavier s Vanegasem spolu sice tvořili pozoruhodnou dvojku, nejpřesněji však svého spolubydlícího na cestách vykreslil právě Vagenas. „Pokud by někdo uměl sloučit několik lidí do jednoho," vysvětloval, „pak by potřeboval kousek Michaela Jacksona z dob desky *Thriller*, kousek Petra Pana, kousek cikánského věštce ze sousedství a to vše by završil Dennisem Rodmanem. A ještě by musel přidat intelektuála typu Nietzscheho. To by asi Ábela Xaviera vystihovalo nejlíp."

Beckham se prvního tréninku s Galaxy zúčastnil 7. srpna ve Washingtonu, dva dny před celostátním přenosem z utkání Galaxy proti D.C. United. Pobl na něm pouhých dvacet minut („V dokonalém světě by s námi teď ani nebyl a místo toho by doma rehabilitoval," podotkl Lalas), přesto bylo v týmu cítit vzrušení, které pokračovalo i onoho dne večer, kdy Beckham spolu s dalšími deseti hráči (byli mezi nimi například Donovan, Cannon, Xavier a Vanegas)

pomáhal zorganizovat večeři v restauraci Mortons ve virginském Crystal City, jež se nacházela pouze pár kroků od jejich hotelu. Ještě v Madridu Beckham rád chodil na večeře se spoluhráči, které platil klub, a pokud chtěl v kabině Galaxy mezi ostatní zapadnout, bylo potřeba vykročit správnou nohou.

Byl to večer plný překvapení pro všechny. Nedlouho poté, co se v restauraci usadili ke stolu, se jich číšník otázel, zdali si někdo dá víno. Zvedli ruce jako jeden muž.

„Výborně," odtušil číšník. „Ale potřebuju vidět nějaké průkazy."

Zkontroloval si Donovanův řidičák, poté i legitimace Kellyho Graye a Kyla Martina a nakonec došel k Beckhamovi.

„Já u sebe žádný průkaz nemám," prohlásil Beckham.

„Bez průkazu víno nedostanete!" odvětil číšník a teatrálně ze stolu sebral Beckhamovu skleničku.

Beckham se domníval, že je to nějaká habaďúra. „To si ze mě ten chlap dělá srandu?" podivoval se. Číšník to však myslel naprosto vážně. Když se legitimací nemohl prokázat ani Xavier, zmizela ze stolu sklenička na víno i jemu. „Co to má znamenat?" zahřímal čtyřiatřicetiletý obránce. „Víte, kolik mi je? Vždyť já mám *dítě*, které už by mohlo pít." Ostatní hráči propukli v hysterický smích, zčásti proto, že číšník nepoznal nejslavnějšího sportovce světa, a zčásti proto, že Beckham i Xavier byli z Evropy zvyklí na takové davy fanoušků, že se ani neobtěžovali s sebou nosit nějaký průkaz totožnosti. Vítejte ve fotbale v USA, pánové.

Bodyguard Shane si vzal číšníka stranou a všechno mu vysvětloval. Zanedlouho se dostavil sám ředitel restaurace. „Mně je jedno, co jsou zač!" zaslechli hráči, jak říká šéfovi. Ředitel se nakonec přece jen nechal obměkčit a Beckham i Xavier dostali skleničky zase zpátky a ještě si stihli se spoluhráči připít. Krize byla zažehnána.

V Galaxy chtěli představit Beckhamovy i rodinám hráčů, a tak týden po Cruisově večírku uspořádali v tenisovém pavilónu v Home Depot Centru piknik. Všichni fotbalisté přivedli manželky, partnerky i děti, které se ládovaly hot dogy a hamburgery, hrály si s nafukovacími balónky a spolu s Beckhamovic ratolestmi dováděly na skákacím hradě. Ovšem při večeři v restauraci Mortons se Beckham vůbec poprvé ocitl v centru pozornosti výhradně mezi spoluhráči, a tak tentokrát vystoupil ze své ulity, odpovídal na otázky a vykládal historky z anglické reprezentace, Realu Madrid i Manchesteru United. „Já jsem především fanda fotbalu," líčil následně Vanegas, „a David s Ábelem mají v rukávu úžasné historky o hráčích, které jsme tolikrát sledovali a ke kterým oni měli podobně blízko jako třeba já k Landonovi. Jenže v jejich případě jde o Roye Keana, Luise Figa nebo třeba RONALDA. Mohl bych je poslouchat celou noc."

Hlavní však bylo, že panovala dobrá atmosféra - po žádné nesmělosti či rozpacích z Beckhamovy přítomnosti ani památky. „Člověk si ho mohl klidně dobírat," vykládal Chris Albright, „a on pak zase popíchnul vás." Martino toho večera žasl, že Beckham dokáže být úplně normální jako ostatní.

A pak přinesli účet.

Byl to velice zvláštní okamžik. David Beckham tehdy vydělával šest a půl miliónu dolarů, ovšem pokud se započítaly i příjmy z reklamy, vystřelila jeho mzda v roce 2007 až k částce 48,2 miliónu. Hráč, který seděl vedle něj, Kýle Martino, si přišel na 55 297 dolarů... před zdaněním... a to žil v jednom z amerických měst, kde patří životní náklady k nejvyšším. Téměř všichni u stolu čekali, jestli Beckham vezme útratu na sebe, ale nikdo nic neřekl. Angličan se v takové situaci ocitl poprvé. Hráči v ostatních mužstvech, kde působil, byli rovněž milionáři a v Realu Madrid dokonce veškerá jídla platil klub. V Galaxy hráčům při výjezdech na hřiště soupeřů platili pouze diety ve výši čtyřiceti dolarů na den. Jak se Beckham zachová? Jak by se *měl* zachovat?

Donovan účet ze svého místa u stolu sledoval. V minulosti to byl on, kdo spoluhráčům platil večere a svůj postoj vyjádřil zcela jasně ještě před Beckhamovým příchodem. „A taky doufám, že za nás bude platit v restauraci a tak, jinak si to s ním pěkně vyřídím." Tohle je něco jiného než věnovat spoluhráčům rolexky, domníval se Donovan. Zde šlo o prosté gesto superhvězdy, která za ostatní zaplatí útratu. Donovanův názor však rozhodně nesdíleli všichni. Například Chris Klein, jeden z Donovanových nejlepších kamarádů v mužstvu, vnímal celou věc jinak. „Pokud jde někdo se spoluhráči na večeri a sem tam za ně zaplatí, tak proč ne," pravil Klein. „Ale pokud začne mít pocit, že ho druzí využívají, tak to pro něj přestanou být kamarádi. V jeho očích se z nich stanou *píjavice*. Dá se na to dívat ze dvou pohledů: tenhle kluk vydělává spoustu peněz, a tak by měl možná účet zatáhnout. Ale na druhou stranu se třeba jenom snaží mezi ostatní zapadnout a být jako oni, a pokud bude všechno platit, tak prostě jedním z nich nebude."

Beckham na sebe útratu nevzal. Nakonec zaplatil každý zvlášť - Beckham dal za sebe na stůl patřičný obnos a poslal účet dál. Nakonec to tímto způsobem řešili při podobných akcích v průběhu celé sezóny. „Zkrátka se pokaždé o útratu podělíme," líčil Kelly Gray, jeden z Beckhamových častých spolustolovníků. „Neřešíme to. Prostě je fajn vyrazit si spolu na večeri." Donovan tehdy v restauraci Beckhamovi nic nevyčetl, přesto se nedokázal smířit s tím, že Beckham účet nezaplatil. Tomu by nikdo nevěřil, pomyslel si v duchu. *David Beckham je držgrešle.*

Podobně jako když nedávno věnoval kabině reproduktory, udělal Beckham přece jen během výjezdu jedno malé gesto: dal v klubu pokyn, aby jeho diety

převvedli juniorským hráčům, kteří vydělávali třeba pouhých 12 900 dolarů za rok. „Hele, kámo, dík za ty prachy!“ řekl jednou večer Beckhamovi u hotelové haly třetí gólman mužstva Lañce Friesz. Nešlo sice o žádné horentní částky, ale aspoň něco.

Ačkoli se Beckham ve skutečnosti o své závratné bohatství nedělil, povšimli si spoluhráči, že se jím nikdy ani nijak zvlášť nechvástal. S jedinou, zato velikou výjimkou - tou byly jeho vozy. Na většinu tréninků a zápasů zpravidla dojížděl v escalade, ale kromě dalších aut vlastnil černé Porsche 911 a také černý Rolls-Royce Phantom v ceně 400 tisíc dolarů. A spoluhráči z Galaxy jeho vůz zkrátka chtěli nechtěli vidali den co den, jelikož měl povoleno parkovat s ním poblíž vchodu do kabiny přímo v útrobách stadiónu H D C. Lalas stanovil pravidlo, že kterýkoli hráč, cena jehož vozu přesáhne 100 tisíc dolarů, může každý den parkovat uvnitř vedle Beckhama. Tato skupinka měl dosud jediného člena: Abela Xaviera, který si pořídil bílý kabriolet bentley, jenž mu ladil s bělostnými oděvy.

Zbytek fotbalistů směl v den zápasu rovněž parkovat na stadiónu, ale při trénincích museli využít veřejné parkoviště mimo komplex H D C. Když bylo parkoviště poblíž vjezdu do areálu obsazené, což se stávalo velice často, museli zaparkovat na jiném o kus dál a zhruba tři sta metrů dojít pěšky, aby následně patnáct kroků od kabiny spatřili Beckhamovo a Xavierovo auto. Pro všechny (Donovana nevyjímaje) to byla každodenní připomínka, že je Beckham jiný — a toto postavení ještě umocňovala skutečnost, že v hotelech měl Beckham pokoj vždy jen pro sebe, zatímco ostatní hráči (s výjimkou ostříleného matadora Cobiho Jonese) museli vzít zavděk dvoulůžkovými.

Finanční faktor byl přítomen neustále a nebylo divu, neboť podle stanov MLS si hráči z nejspodnějších pater pomyslného žebříčku mohli měsíčně přijít na něco málo přes tisíc dolarů *před* zdaněním. Zvýšení minimální mzdy v lize mělo být jedním ze základních témat na seznamu požadavků hráčských odborů pro vyjednávání o kolektivní smlouvě na rok 2009. „Líbí se mi, že si David přijde na 6,5 miliónu dolarů ročně. Zaslouží si to,“ prohlásil Klein, jenž zasedá ve výkonném výboru odborové organizace. „Jenže tihle kluci [zespoda žebříčku platů] si zaslouží víc, zvlášť pokud začne liga víc vydělávat.“ Když se k této otázce měl vyjádřit i šéf MLS Don Garber, prohlásil, že existuje zřetelný rozdíl mezi hráčem světové úrovně jako Beckham a juniorem, který teprve na vlastní kůži zakouší první zápasy. „Vezměte si třeba v baseballu hvězdu formátu Alexe Rodrigueze v porovnání se spoluhráčem z Yankees, kterého mužstvo povolá z farmářského mužstva,“ vysvětloval Garber. „To je jako srovnávat hrušky s jablky.“ To podstatné mu však unikalo. Hráč Yankees, byť měl smlouvu ve farmářském týmu, si totiž vydělal dost na to, aby pokryl

základní životní výdaje v New York City, aniž by musel vykonávat druhé zaměstnání, dělit se o nájem se spolubydlícím nebo prosit o peníze rodiče.

V komentátorské kabině stanice ESPN2 si Eric Wynalda povzdechl. Už zase, pomyslel si. Poslední tři týdny jezdil za Davidem Beckhamem po celé Severní Americe — z Los Angeles do Toronta a nyní až na stadión RFK ve Washingtonu, kde se na čtvrtetní ligové střetnutí sešlo 46 686 diváků (téměř třikrát víc než činila průměrná návštěva), jen aby viděli Beckhama... jak opět začíná zápas na lavičce náhradníků. Wynalda, trojnásobný účastník mistrovství světa, byl stále ještě nejlepším reprezentačním střelcem americké historie (k překonání rekordu chybělo Landonu Donovanovi už jen pouhých pár branek), avšak jeho celonárodní televizní přenosy experimentu Beckham se měnily v nemilé fiasko.

„Z televizního pohledu je to katastrofa," nechal se Wynalda slyšet před zápasem. „Rádi bychom sledovali každičký jeho pohyb. A to doslova. Jenže místo toho si teď jenom můžeme vyčítat vlastní domýšlivost. Máme totiž sice náležitě možnosti, avšak nemáme co vysílat. *Zavázal si kopačku. Stáhl si stulpnu. Přemýšlí, jestli si nasadit chránič holeně. Prohrábl si vlasy. Málem se zašoural v nose.* Je to hloupé. Máme dokonce Beckhamovu kameru. Chcete snad žít v akváriu? Smutné je u Davida to, že když se zraní normální hráč, tak sedí na lavičce, snaží se léčit a povzbuzovat spoluhráče. A když se šourá v nose, tak to vystříhneme. Jenže svět už se nemůže dočkat, až uvidí, jak se v nose šourá tenhle kluk! A to není ani trochu fér. Pokud se rozhodne, že se na lavičce ušklibne a jako každý normální sportovec si pšoukne, hned se to dozvíme. Což je děs. Být pod takovým drobnohledem asi nechce nikdo. Určitě mu to není příjemné."

Nastalo značné rozčarování. Na zadní stránce časopisu *ESPN The Magazine* vyšla celostránková fotoilustrace z juniorského fotbalového zápasu, na které sedm dětí v Beckhamově dresu sedí u postranní čáry na lavičce pod titulkem MAROŽ JAKO BECKHAM. V Dallasu, kde zájemci o vstupenky zaplatili až dvojnásobek obvyklé ceny a kam Beckham (prý na radu lékaře) vůbec neodcestoval, drželi fanoušci v rukou kritické transparenty: DAVIDE, VÍTEJ V AMERICI, KDE LIDI JAKO TY BEROU PENÍZE ZA NIC. „Po celém Dallasu hlásaly billboardy několik měsíců dopředu, že tady nastoupí v dresu Galaxy, ale pak vůbec nepřijede. Je to velké zklamání," nechala se slyšet osmadvacetiletá zubní hygienička z Dallasu Kari Hamptonová, na jejímž transparentu (pod nápisem ANGLICKÝ VÝVOZ) stálo: 20 miliónů výtisků Harryho Pottera = k nezaplacení. Fotbalista za 250 miliónů dolarů = bezcenný.

Transparenty na stadiónu RFK ve Washingtonu byly ještě o něco vynalézávější, například ten obří v sektoru skalních fanoušků domácího klubu, na kterém stálo: ZPÍVÁME LÍP NEŽ TVOJE STARÁ. I zde však divákům hrozilo, že zažijí zklamání. Rodiče dvaadvaceti malých fotbalistů, kteří doprovodili základní jedenáctky Galaxy a United na hrací plochu, zaplatili každý 230 dolarů za šanci, aby jejich dítě mohlo třeba držet za ruku Beckhama, této cti se však nakonec nikomu nedostalo. Na tiskových konferencích už Beckham pomalu nevěděl, co ještě o svém pochroumaném kotníku říkat. „Nemůžu se přece omlouvat za to, že jsem zraněný," prohlásil. „To prostě patří ke kariéře každého sportovce. Za sebe však musím říct, že mě nesmírně frustruje, že nemůžu běhat po hřišti - možná ještě víc než ty, kteří čekají, až se konečně na trávníku objevím."

Nijak mu neprospělo ani to, že vedení MLS předepsalo Galaxy po Beckhamově příchodu vpravdě ďábelský program: dvacet šest zápasů za třináct týdnů v patnácti městech, to aby všechny ligové týmy mohly těžit z Beckhamovy návštěvy už v prvním půlroce jeho působení v lize. „Čas od času bývá v MLS nabitý program na dva týdny," řekl kouč Yallop. „My ho máme na dva měsíce." Toto turné po celé Americe bylo výsledkem jistého kompromisu. Aby totiž Tim Leiweke přesvědčil majitele MLS o nutnosti schválit Beckhamovo pravidlo, slíbil, že každý klub dostane část výtěžku proudícího z Beckhamova zlatého dolu. Se zraněním však tyto plány nepočítaly. Avšak i kdyby Beckham kypěl zdravím, přeplněný program byl jen dalším dokladem toho, že z hlediska fotbalu převažovaly nad zdravým rozumem peněžní zájmy finančníků. Na konci tohoto mamutího turné už v tak řídkém kádru Galaxy chyběla vinou zranění hned sedmička fotbalistů - kromě Beckhama ještě další čtyři hráči základní sestavy. Kluby MLS mezitím z Beckhamova příjezdu těžily, co se dalo, v některých případech například zdvojnásobily ceny vstupenek anebo nutily fanoušky kupovat si balíčky na více zápasů, pokud se chtěli podívat na zápas proti Galaxy. Beckhamovo zranění umocněné touhou po ziscích a množstvím venkovních zápasů nakonec z hlediska PR nadělalo značné škody. Kvůli vysoké publicitě se totiž Beckham ocitl pod obrovským tlakem, aby hrál i s pochroumaným kotníkem. „Přiživuje se na tom úplně každý," posteskl si Lalas, „a tak si musíme dávat pozor, aby nám nakonec nezůstala jenom zdechlina."

Přesto měli diváci na stadiónu RFK důvod k optimismu. Beckham toho večera oblékl dres a navíc se utkání hrálo na přírodním pažitě na rozdíl od umělé trávy v Torontu či Bostonu tři dny nato, která kotníkům ani trochu nesvědčí. A nejen to, z luxusní lóže zápasu přihlížel i trenér anglické reprezentace Steve McClaren, který se chtěl na vlastní oči přesvědčit, zda bude

Beckham za čtrnáct dní nachystaný k přátelskému střetnutí s Německem. Ke konci prvního poločasu, krátce poté, co Luciano Emilio poslal D.C. United do vedení 1:0, se viditelně neklidný Beckham zvedl z lavičky a za jáсотu téměř vyprodaného stadiónu se začal rozcevičovat. Šlo však o falešný poplach. Obecenstvo se dočkalo až v sedmdesáté druhé minutě, kdy si Beckham svlékl mikinu (příležitost vysvléct se do půl těla si nikdy nenechal ujít), oblékl si zbrusu nový bělostný dres s číslem dvacet tři a vstoupil do svého prvního soutěžního klání v MLS. Z nebe se snášel biblický liják, přesto fanoušci své sedačky neopustili. Celý stadión rozzářila smršť blesků fotoaparátů.

Přestože Beckham dva měsíce téměř nehrál, jeho přítomnost na hřišti byla okamžitě znát. Jeho vysoký centr z trestného kopu Carlos Pavón málem proměnil ve vyrovnávací gól, šanci však promarnil. A v závěrečných minutách Beckham nádherně vyslal do uličky Donovana, jenže brankář United Troy Perkins včas vyběhl, v posledním možném okamžiku akci zastavil a Donovan skončil na trávníku. „Zdravotně ani herně to ještě nebylo ono,“ konstatoval posléze Beckham, ale i na sedmdesát procent patřil na hřišti k nejlepším. Galaxy prohráli 0:1, čímž si ještě pohoršili bilanci na 3-5-6, avšak nálada v kabině nebyla zcela ponurá. Pokud šlo o Donovana, využil příležitosti konečně si s Beckhamem promluvit o vzájemných fotbalových zkušenostech a o tom, jak hru zlepšit. „A to hodně pomůže,“ nechal se slyšet Donovan, „protože je to dobrý hráč. Však je to vidět. Když dostane míč, ví, co s ním, a dokáže zápasy rozhodovat, takže nám to moc pomůže.“

I na ESPN panovala poměrně dobrá nálada. Přenos zaznamenal sledovanost čtyři desítky procenta, což sice nebyl nijak světoborný výsledek - o následujícím víkendu dosáhlo na ESPN mezinárodní mistrovství ve scrabblu hodnoty půl procenta -, přesto šlo o dvojnásobek sledovanosti běžných zápasů MLS. Co bylo pozoruhodnější - čtvrthodinová pasáž od 20.45 do 21 hodin, kdy se na hřišti objevil Beckham, zvedla sledovanost na osm desítky procenta. Beckham byl podle všeho jediným hráčem v MLS, který dokázal zahýbat statistikami. Celý přenos, prodchnutý spoustou záběrů Beckhamovy kamery na lavičku, se však tak nepokrytě soustřeďoval na jeho osobu, že si šéf MLS Don Garber během zápasu telefonicky stěžoval producentovi ESPN, jenž byl na stadiónu přítomen. „Sledovat, jak kamery místo dění na trávníku neustále zabírají Davida sedícího na lavičce, bylo dost nepříjemné,“ řekl Garber. „ESPN našťástí souhlasila a ráz přenosu upravila.“

Začínala se rýsovat jistá zákonitost. Z hlediska celostátního televizního vysílání vyvolával experiment Beckham pouze vlažné nadšení (přinejlepším) z jeho hry. Pokud však šlo o to vidět Beckhama osobně, byl to hotový trhák. Toho večera zachvátila celý Washington silná beckhamománie, a to

nejen během zápasu. Jak napsal deník *Washington Post*, chytil kustod United časně nad ránem na stadiónu RFK tři mladíky, kteří se snažili z koše se špinavým prádlem ukrást Beckhamův propocení dres. Noční kluby v hlavním městě hostily hned tři masivně propagované pozápasové večírky: jeden v klubu Lima, který pořádal obránce United Bobby Boswell, další v Indeb-leu v čínské čtvrti a třetí v podniku s názvem Play, jenž byl pouze pro zvané. Kolem jedné hodiny ranní vstoupil do Play bočním vchodem i Beckham v doprovodu spoluhráčů, mezi nimiž nechyběli Cobi Jones, Chris Klein a Abel Xavier. Jako by kdosi stiskl kouzelné tlačítko, parket se vyčistil a návštěvníci si stoupali na židle, aby zahlédli postavu s baseballovou čepicí na hlavě v sekci pro prominenty. Když Beckham v doprovodu tělesné stráže zamířil přes celý klub na toaletu, usmíval se a podával lidem ruku jako hlava státu, nejpopulárnější zahraniční emisar, který navštívil Washington za mnoho a mnoho let.

Hotel Sheraton v massachusettském městě Braintree jižně od Bostonu je možná tím nejhorším Sheratonem v Americe. Stojí v těsné blízkosti sjezdu z mezistátní silnice číslo devadesát tři, kde se topí ve výfukových zplodinách automobilů, a o parkoviště se dělí s restaurací řetězce TGI Friday's, stojící přes ulici od zchátralého obchodního domu, jenž má své lepší časy už za sebou. Z jakéhosi důvodu, který nikdy nikdo nevyšvětlil, vypadá braintreeský Sheraton zvenčí jako hrad, jemuž nechybějí ani vížky, prapory a cihlová fasáda. Nevelká, spoře osvětlená vstupní hala je obložená lacině vyhlížejícím dřevem, jaké člověk vídal na bocích kombíků v sedmdesátých letech. Je to právě ten typ hotelu, který slouží kancelářským krysám ze Syracuse ve sportovních sáčkách posetých lupy, přijíždějícím na pětidenní služební cestu po pěti městech Nové Anglie. Luxusní podniky jako Ritz-Carlton či Four Seasons s výhledem na park Boston Common stojí pouhých patnáct kilometrů severněji, jako by se však nacházely v úplně jiném vesmíru.

Sheraton v Braintree byl shodou okolností právě tím hotelem, ve kterém podle předpisu MLS měly nocovat týmy mířící do města na zápas proti New England Revolution. Když se do něj Los Angeles Galaxy 10. srpna přijeli ubytovat, David Beckham a Abel Xavier - evropští profesionálové zvyklí na nejvybranější nocleh - nefalšovaně užasli, nejprve se podívali jeden po druhém a pak „i po nás ostatních, jestli to snad není nějaká skrytá kamera," vzpomínal Kýle Martino. Žádný žert to však nebyl. V Evropě možná panoval dojem, že Galaxy jsou jakýmsi Manchesterem United v MLS, zámožným garantem „Beckhamovy smlouvy na 250 miliónů dolarů", ovšem

ve skutečnosti mužstvo nocovalo v týchž ponurých hotelech u silnice jako zbytek klubů v lize. Většina těchto hotelů se kvalitou podobala toaletnímu papíru ze sovětské éry, což bylo mezi hráči téma mnoha útrpných vtípků, avšak být zdrojem bezděčné komiky se Beckhamovi s Xavierem pranic nelíbilo. Poslední kapku představoval předzápasový oběd, kdy hráči v braintreeském Sheratonu dostali porce mastného pečeného kuřete. „To není správné!“ rozhnil se Xavier spravedlivým hněvem natolik, až hrozilo, že mu z hlavy slezou odbarvené vlasy.

Než Beckham přestoupil do Galaxy, mnohokrát zdůrazňoval, jak je odhodlaný se přizpůsobit zvláštnostem MLS. „V USA bude pochopitelně všechno jinak,“ řekl mi. „Někdy to možná bude i frustrující. Ale i proto tam mimo jiné jdu: abych to zažil a užil si to.“ Ovšem když nyní Beckham vyrazil s Galaxy k první sérii zápasů na hřištích soupeřů, několik aspektů života v MLS se mu pranic nezamlouvalo. Pomineme-li fotbalovou úroveň spoluhráčů, byla kvalita ubytování na cestách, jak si Beckham v soukromí stěžoval svým kolegům, „šokující“. V Doubletree v Crystal City - betonové džungli bezútěšných hotelů poblíž washingtonského národního letiště - spustil jakýsi vtípaček během předzápasového odpočinku fotbalistů požární poplach a Beckham se spoluhráči tak musel dvacet minut postávat v bezmála čtyřicetistupňovém horku. A to Beckham dosud v rámci ligy navštívil pouze tři města. O hotelech v MLS každý hráč vyprávěl strašidelné historky. Kupříkladu Martino vykládal, jak jim v Chicagu připálili omáčku na těstoviny, které byly posledním jídlem před zápasem. „Chutnalo to jako uhlí,“ vzpomínal. „Bylo to tak odporné, že se to nedalo jíst.“ Donovan si pro změnu vybavil zážitek z roku 2003, kdy ještě se San Jose Earthquakes pobývali před zápasem proti Galaxy v Carsonu v hotelu určeném MLS. „Noc předtím na parkovišti hotelu někoho zastřelili,“ líčil. „Nechtěli jsme tomu věřit. Doufali jsme, že se nám nic nestane.“

Ovšem žádná potupa nedokázala Beckhamovi, nejpřísnějšímu fotbalovému puristovi, v MLS tak zpěnit krev jako hrací plochy s umělým trávníkem, navíc nezřídka nenapravitelně poznamenané čarami pro americký fotbal. Podle Beckhama, jenž hrával v katedrálách Manchesteru United na Old Trafford či Reálu Madrid na San Bernabéu, mělo být hřiště čímsi posvátným, dokonale upraveným běhounem přírodního pažitů. Nikoli pouze vylepšeným kobercem z obýváku. Když se hráči Galaxy v Nové Anglii začali dívat na televizní přenos zápasu z Giants Stadium, dějiště jejich příštího ligového klání proti New Yorku Red Bulls, Beckham už se dopálil. „Co je to tam po celém hřišti za všechny ty lajny?“ podívoval se. Spoluhráči nevěděli, jestli se smát nebo se cítit trapně. *David Beckham na umělé trávě v New Yorku nalaj-*

novane pro americký fotbal? „To je, jako kdyby na jeviště přišel Eric Clapton a začal drnkat na dětskou kytárku z umělé hmoty,“ nechal se slyšet Martino. „To prostě nejde.“

Hřiště s umělou trávou mělo roku 2007 v MLS pět ze čtrnácti klubů, ovšem hned na třech z nich měl Beckham hrát v prvních čtyřech ligových zápasech. Hlavně na povrch FieldTurf v Torontu se snášela neúprosná kritika, třeba i ze strany Abela Xaviera, který tvrdil, že jeho kolena takové nárazy nevydrží. „Hrát na podobném povrchu je nebezpečné,“ prohlašoval tak neoblomně, že na umělé trávě už nikdy víc nenastoupil. Když zavítali Galaxy do Washingtonu D.C., přesvědčili Donovan s Xavierem Beckhama, že je tento problém natolik vážný, aby o něm promluvil veřejně. Velice dobře si totiž uvědomovali, že to, co řekne Beckham, bude mít daleko větší váhu než případné stížnosti ostatních hráčů z týmu. Když jsem na tiskové konferenci Beckhamovi položil neškodnou otázku *{Co jste se dosud ze zápasů, které jste měl možnost vidět, o této lize dozvěděl?}*, hned této příležitosti využil.

„Podle mého se dá spousta věcí změnit a postupem času se bezpochyby i změní,“ prohlásil Beckham. „Myslím, že jedna zásadní věc by se měla změnit určitě. Nevím, jestli má slova nebudou působit příliš kontroverzně, mám však na mysli to, že jsou v lize čtyři nebo pět týmů, které používají FieldTurf. A profesionální sportovci na takovém povrchu fotbal hrát nemůžou. Hrajeme na něm třikrát nebo čtyřikrát za sezónu, možná i vícrát. Pokud jde o reakce hráčů a důsledky pro tělo, tak po takovém zápase jste jako fotbalista dva tři dny úplná troska. Neumím si představit, jaké to je pro hráče Toronta, kteří hrají týden doma a týden venku a každý den na něm trénují. Tohle je jedna z věcí, která by se podle mě osobně v lize měla změnit. Všechny kluby by bezpochyby měly mít travnaté hřiště. Na FieldTurfu fotbalista prostě nemůže podávat špičkové výkony.“

To, že obvykle klidný Beckham vyrukoval na veřejnosti s tak vášnivou tirádou bez porady s manažerským týmem, bylo téměř k nevíře. Navíc si neuvědomil, že FieldTurf je název výrobce, nikoli obecné označení pro umělou trávu. A stejně jako propagace výrobků jeho jménem mohla firmě přinést milióny, mohla ji kritika výrazně poškodit. Do hodiny jednomu z Beckhamových manažerů zavolal zástupce společnosti FieldTurf. Ukázalo se nejen to, že umělé plochy této značky instalovala na svých hřištích Beckhamova fotbalová akademie v Londýně, ale že pobočka v Los Angeles už odeslala objednávku na další - a to s výraznou slevou. Beckham se sice firmě FieldTurf druhý den večer na tiskové konferenci výslovně omluvil, vyřčené však již nešlo vzít zpět.

Na slevu nedošlo. „Ta vaše otázka," bylo mi řečeno, „přišla Davida na tři milióny dolarů."

V kontextu čelní srážky světů evropské a americké kopané veškerá Beckhamova a Xavierova frustrace v braintreeském Sheratonu vyvrcholila. V hněvu nad zmíněným pečeným kuřetem nabíral obrysy hráčský protest - a to na téměř až škodolibý popud dlouhé roky trpících amerických hráčů. Skutečnost, že se ligový zápas na Giants Stadium odehraje v příštím týdnu na umělé trávě, Beckham změnit nemohl, mohl však mluvit do toho, kde se budou Galaxy ubytovávat. Tým původně plánoval nocovat v hotelu ze seznamu MLS v newjerseyském Secaucusu, městečku, které nejvíce proslulo jako místo, kde se mafiáni v seriálu *Rodina Sopránů* zbavovali mrtvol. Beckham a jeho spoluhráči argumentovali, že pokud se na experimentu Beckham přizívuje tolik dalších lidí, pak to nejmenší, co můžou Galaxy udělat, je zaplatit jim slušný hotel na Manhattanu. Po dlouhé debatě s Beckhamem o zájmech mužstva sepsali Donovan s Xavierem seznam věcí, které by si hráči v ideálním světě přáli, mimo jiné i lepší hotely a jídlo na turné. Předali ho Yallopovi a ten jej odevzdal ještě výš, konkrétně Lalasovi.

Nebylo třeba zdůrazňovat, že Galaxy také potřebovali vyhrát. A to naléhavě.

MLS je liga, která mnohé odpouští. Na rozdíl od většiny soutěží po celém světě, kde se korunuje mistr podle výsledků v průběhu celé sezóny, využívá MLS ještě typicky americkou vyřazovací část. Roku 2007 postupovalo do play-off osm ze čtrnácti klubů v lize a o držiteli titulu MLS měl rozhodnout až tento čtyřtýdenní turnaj. Pokud se týmu podařilo dokončit základní část sezóny mezi osmičkou nejlepších, stále ještě mohl získat trofej nejcennější - jako se to Galaxy podařilo roku 2005, kdy získali ligový primát, přestože do vyřazovacích bojů proklouzli až jako osmý nejlepší klub základní části. Pokud by však Galaxy nyní nezačali vyhrávat, vážně jim hrozilo, že by se do play-off vůbec neprobojovali, což by byla pro MLS hotová pohroma, nemluvě už o mužstvu, v jehož dresu působili jak David Beckham, tak Landon Donovan.

Toužebné vítězství však nepřišlo ani v Nové Anglii. Před 35 402 diváky, což byl více než dvojnásobek průměrné návštěvy na zápasech Revolution, museli Galaxy nastoupit bez pěti zraněných hráčů základní sestavy - včetně Beckhama, který v obleku Hugo Boss seděl jen na lavičce. Po zápase ve Washingtonu se mu znovu ozval poraněný kotník a on rozhodně nehodlal riskovat tím, že by nastoupil na umělou trávu stánku Gillette Stadium. Jak to s Beckhamovou účastí v zápase bude, se však fanoušci domácích nedozvěděli, přičemž mnozí z nich si museli chtít nechtít koupit balíček vstupenek na čtyři utkání, jen aby Beckhama a Galaxy viděli. Když se na obří obrazovce

na stadiónu objevil v průběhu utkání detail Beckhamovy tváře, pokusil se fotbalista vyloudit úsměv, z tribun se však dočkal pouze sborového bučení. Ani herně na tom Galaxy nebyli o nic lépe: nedlouho po začátku druhé půle inkasovali gól na 0:1 a vyčerpaný Donovan v posledních minutách promarnil obrovskou šanci na vyrovnání, čímž porážku zpečetil. Nejdelší turné po hřištích soupeřů v dějinách MLS skončilo fiaskem: tři zápasy, dvě prohry, jedna remíza, žádná vstřelená branka a pouhých osmnáct minut, které Beckham strávil na hřišti. Bilance Galaxy nyní zněla 3-5-7.

Záblesk optimismu z Washingtonu se rozpustil v loužičce tuku z pečeného kuřete a ani nějaký ten koktejl na palubě speciálu cestou zpátky do Los Angeles nemohl nikomu zvednout náladu. Galaxy potřebovali, aby se stalo něco pozitivního. Aby se na hřišti objevil David Beckham.